

# SZABADSÁG.

MEGJELENIK HETENKINT HÁROMSZOR:  
VASÁRNAP, KEDDEN és CSÜTÖRTÖKÖN.

— Egyes szám ára 10 kr. —

**Előz. díj helyben:**  
Egész évre . . . 8 frt  
Félévre . . . 4 frt  
Negyedévre . . . 2 frt  
Vidőkre 1 frttal több.  
**Hirdetési díj:**  
Egész oldal . . . 20 frt  
Fél oldal . . . 10 frt  
Negyedoldal . . . 5 frt  
Ezenfelül minden hirdetésnél 30 kr. kincstári illeték fizetendő.

**A szerkesztőség és kiadóhivatal:**  
VII-ik kör, Virág-utca, 337-ik házszám.  
Ugy a kéziratok, mint a hirdetések ott vétetnek fel.  
„Nyitlér” sora 15 kr.  
Kisebb hirdetéseknel minden szó után 5 kr. és a kincstári illeték számíttatik.

## Hamis közokirat-készítés a torony alatt.

Megáll az ember esze a mai hatósággal szemben, hogy mire képes és mire nem képes az emberekből álló szövetkezet, ha arról van szó: miként kelljen kis tolvajokat tönkretenni, a nagyokat pedig közvagyonunk kárára úrrá teremteni.

Lopás, csalás, sikkasztás a lefolyt legutóbbi tíz év alatt nagyon sok be van bizonyítva, de azt még sem tudtuk elhinni — sőt még ma is kételkedünk — hogy az ilyen **frakkos betyárság** elsimitására hamis közokiratot készítenek Szabadka sz. kir. város hirdetté vált tanácsának keresztül.

Igaz volna ez?

Lehetetlen!

Nem tudjuk elhinni, hogy főispánunk minden emberi gyarlósága dacára is bűnpalástoló lenne, — nem tudjuk elhinni, hogy polgármesterünket alantas közgei vagy tanácsbeli tagjai lesüllyesztették volna a közönséges gazemberek közé.

Nem!

Ez lehetetlen.

És mégis megjelenik egy hirlapi közlemény, amely lapunk szerkesztőjét is azzal vádolja, hogy elhallgatott egy oly dolgot, mely a büntető törvénykönyv leglesújtóbb szakaszai közé tar-

tozik s mely tönkre tesz embert, hivatalt, hatóságot, családot és életet.

Azt írja hirlapilag egy előttünk ismeretlen „Argus” hogy a hamis közokirat kiállítása tényleg megtörtént, azt mondja, hogy erről lapunk szerkesztőjének a bpesti esküdtszék előtt tudomást kellett volna szereznie, s azt mondja, hogy ebben hibásak vagyunk.

Feleletünk ismét csak az:

Nem!

Mi hibásak nem vagyunk, mert lehet, hogy az itt alább közlött sorok írójának igaza van, de sem lapunk szerkesztője, sem munkatársaink egyike sem lehetett jelen a hamis közokirat felolvasásán, mert különben lehetetlen, hogy ez a czudarság figyelmünket elkerülte volna.

Nem!

Még most sem hisszük el!

Hiszen ez a lököttö zsványnál előfordulni szokott rablás és utonállásnál is gyalázatosabb dolog lenne, és lelkünkben meg vagyunk győződve arról: hogy sem a főispán, sem a polgármester az alább közölt gyalázatoságot nem engedi magán száradni.

Tisztázzák, — ha tudják, — magukat és mint emberek, mint tisztviselők, de úgy is mint az egész városi tanács felügyelői.

## A hamis közokirat története.

Hogy mi adta a kezünkbe a tollat, amikor a fenti sorokat megírtuk, arra a „Szabadkai Hirlap” vasárnap megjelent következő közleménye adja meg a választ:

Tekintetes Szerkesztő ur!

Jóllehet a nyilvános szereplés teréről már jó ideje visszavonulva a jól megérdemelt nyugalom csendjét élvezem, mégis maradt bennem annyi érdeklődés a közügyek iránt, hogy ha már a tervezés és kivitel dicsőségét másoknak kell is átengednem, kiveszem a részem abból a szerepből, hogy a kész eseményeket szemlélve azok fölött komoly kritikát gyakoroljak.

A legutóbb lezajlott események között melyek újságvágyó közönségünk vérért pezsgésbe hozták, legjobban felkeltette figyelmemet a Szigethy—Németh féle sajtóügyi tárgyalás. Mondhatom, hogy eléggé tudok uralkodni indulataimon, de azoknak a dolgoknak hallatára, miket a tanuvalomások során Szigethyre kisütöttek, undor fogott el.

Ennek oka abban is lehet, hogy nem Szabadkán ringatták a bölcsőmet s nem szittam magamba azt a léha erkölcsi felfogást, mely a szabadkaiakat annyira jellemzi, a kik ha egy-egy tisztviselőjükre sikkasztás vagy lopás bűne bebizonyul, kedélyes bonhomióval ütök el a dolgot azzal a közmondással, hogy hiszen „nyomatató lónak nem szokták a száját bekötni.”

## TÁRCSA.

### Tündérrege.

A ki soraim esetleg olvasatlanul hagyná, nem sokat vesztené, mert nem a csapongó képzelem ragyogó tárházából szedett képet vázolok, hanem a tündérregék világából kitépettnék látszó eseményt, tehát szigorú valórlól referálok . . .

A tündérregékben van sok olyan jelenet, mikor odaszól a bűvös asztalhoz a szegény árva: „Kis asztalom terülj meg” — s mire harmadszor kimondja, ott áll előtte a terített asztal megrakodva sok mindenféle izletes nyalánksággal.

Ilyen jelenet az is, mely hosszabb előkészítés után, de mégis varázsszerűen jött létre, s f. hó 19-én az izr. sz.-egylet disztermében játszódtott le önkényűt összesereglett előkelő — és ezért kis számu — közönség előtt. A hosszabb előkészítés nem gáncs, ez csak időbeli akadályt jelent. Ugyanis több mint egy éve kiosztatott az izr. nőegylet apró perselyeket, melyek szabályszerűen elzárva az élénkebb forgalmu kereskedőknél, iparosoknál stb. elhelyeztettek. A perselyeken következő felirat olvasható:

**A szegény gyermekeknek!**

A perselyek tartalma csaknem 900 koronát tett ki midőn a múlt hóban tartalmukat egy rakásra tették. Szép összeg pénz, szép célra gyűjtve, csakis így érthető meg miért vált igazán lélekemelővé a szemképrázató ünnepély, melynek létrejöttében a dicsőség babérja osztatlanul az egész egyletet megilleti ugyan, mégis a mozgalom kezdeményezőjét, Szántó Edénét, s az egyleti elnöknét, Geiger Adolfnét, külön kell kiemelnem, miní azon nőket, kik a jótékonyág eme forrását a zsenge muzsasereg nélkülözéseinek enyhítése végett oly sikeresen megnyitották.

33 leány kapott teljes téli öltönyt az izr. nőegylettől. Igaz, hogy a leányok gyermekek, de a perselyek felirata szerint nem leányoknak, hanem gyermekeknek gyűjtötték a pénzt; a fiuk pedig — a szegények is — szintén gyermekek. Ezek az idén — az első alkalommal — úgy látszik tévedésből kihagyattak; remélhetőleg jövőre a szegény fiuk sem lesznek kizárva a jótétemények élvezetétől, vagy pedig, mit nem szeretnék elhinni, megváltoztatják a perselyek föliratát ilyen formán:

**A szegény leányoknak!**

Igaz, hogy ily fölirat alatt is csak gyűlnék a pénz rakásra; de a fölirat „kétértelmű”

jelentményénél fogva aztán meg kellene azt osztani a társadalom salakjaival, az elzüllött s az emberiség tisztességes osztályába visszahódítandó leányokkal. Ezek kevesen vannak, de nem folytatom tovább! . . . Ha már meg kell osztani a befolyó könyöradományokat, ott vannak az arra jogosított gyermekek másik fele: a fiuk!

A gyermekekhez Szántó Edéné tartott gyönyörű és paedagogiai szempontból feltűnést keltő beszédet. Az iskolai olvasókönyvből felolvasva előttük „A háladatosság” című olvasmányt s a gyermek sziv összes fogékony húrjait érintő ékesszólással buzdította őket szorgalomra, szerénységre és hállára. A „szerénységről” is alkalomszerűen tárgyalt mese alakjában egy ideillő olvasmányt. Mondhatom, ha Szántónénak más sikereire nem lehetne méltón visszatekintenie, ugy ezen paedagogiai mesterműve alapítaná meg tanítónői hírnevét. A kicsinyek, — no meg helyel-közzel a nagyok — az elérékenyedés forró könnyét törölték ki szemökből. Sokan röstelték érzelmük nyilvánulását s talán haragudtak is a feltóduló könycsepre, a sziv érzelm tengerének e megbecsülhetetlen gyöngyére. De ép ez a tilkon szétmorzsolts köny mutatta meg mennyire nemesérmű a kebel, melyből fakadt; ép ez a köny mutatta, hogy a romlatlan muzsasereg szivében a leg-

S mivel hogy ez a dolog érdekelt egy kissé, nem resteltem részint baráti, részint egykori hivatalos összeköttetésem révén magamat az ügyről kimerítően informáltatni. S ez információkból aztán sok olyat tudtam meg a mi a lapokban egyáltalán nem foglaltatott. Hogy a fővárosi napi lapok nem közölték, azt még értem; mert hisz azoknak terük sincs hozzá; de még nem is tartották annyira közérdekűnek a dolgot, hogy külön gyors író alkalmazzák volna a tárgyalás mozzanatainak hű reprodukálására.

De hogy becses lapja a „Szabadkai Hírlap“ s a „Szabadság“ is csak egyes kikapott részleteket közölt, azon csodálkozom annyival is inkább, mert ha jól tudom mindkét lapnak szerkesztője személyesen jelen volt, sőt mi több, mint jelentékeny terhelő tanu szerepelt.

Lehet, hogy tán ez irányu elfoglaltságuk okozta, hogy a tárgyalás egy igen fontos mozzanata teljesen kikerülte figyelmüket, s ez a fontos momentum az, melyet alább elmondandó vagyok.

A mikor Mucsi Gy. volt városi főszámvévőhöz Györfy Gyula védő körülbelül ezt a kérdést intézte: Van-e tudomása arról, hogy Szigethy J. vádló a gyümölcsfaoltványokért befolyt pénzből néhány év előtt 7-800 frtot elsikkasztott? a tanu „igen“ feleletére a közvádló egy Szabadka város hatósága által f. évi október hó 10-iki kelettel kiállított hiteles okirat mutatott elő, a mely okirat lényegében azt tartalmazta, hogy Szigethynek 2000 frt biztosítéka van a városnál letéve, s így a vád alapját képező pénzmanipuláció sikkasztásnak nem minősíthető.

Hasztalan bizonyították Lévy Simon és Mucsy György tanuk, hogy ez okirat valószínűleg tévedésen alapszik, mert Szigethynek akár gazdasági, akár pénzügyi tanácsosi minőségben egy krajczárnyi kaucziója nincs és nem is lehet, ha csak azt a 2000 frtot nem számították „tévedésből“ oda, melyet Szi-

szebb visszhangra találtak Szántó Edéné egyszerű szavai.

Megható jelenet volt midőn a jótékony-ságáról általánosán ismert, de a mult évben elhalt egyik buzgó nőegyleti tag lelki üdvéért a gyermekekkel együtt rövid imát mondott.

E jelenet örökre feledhetetlen lesz előttem!

Szántó Edéné után Beck Irma 3-ad éves tanítónőnővendék szép tehetségre valló beszédben mondott ugy a maga, valamint a hálás gyermekcsoport nevében köszönetet a nőegyletnek.

A főkántor egyházi és hazafias dalok előadásával járult az ünnepély emeléséhez, melynek egyik legszebb epizódja volt, hogy az elnöknő minden leánykának csinos kötényt, kettejének pedig 1-1 frt jutalmat adott.

Még most sem ért véget az ünnepély. Lassan beállt az oszonna idő is, és ime két hosszú asztal a legválogatottabb nyalánkságokkal telve várt a boldog leányseregre.

Ezzel aztán az ünnepély véget ért.

Egyet azonban még föl kell említenem. Az izr. iskola tantestülete, Sz. E. kivételével, nem jelent meg az ünnepélyen, sőt a jutalmazottakon kívül, még az iskolásgyermekeknek is megtiltották a megjelenést. (Valami b. van Dániában.) Ez alkalmából még csak azt konstátálom, hogy komolyan mondván senkinek sem hiányzottak.

Havas Antal.

gethynek még mint pénztári ellenőrnek kellett annak idején betennie, a mely összeg azonban Szigethynek már 8 év előtt, gazdasági tanácsossá történt megválasztása után nyomban visszaadott. A közvádló minderre azt felelte: „Ime uraim! itt a hivatalos bizonyítvány, hogy a kauczió még mindig ott van.“ Szigethy maga is erősen bizonyított, hogy biz ez ugy van!

Mint hogy nekem biztos tudomásom van arról, hogy Szigethynek jelenleg egy krajczárnyi kaucziója a város pénztárába letéve nincs tudomásom van továbbá arról, hogy Szigethynek pénztári ellenőrré történt megválasztásakor a megkérő 2000 forintnyi kaucziót kelyette rokonai szeretetből — a mely rokonai szeretetet Szigethy már annyiszor és oly szépen meghálálta — Farkas János ur tette le egy 2000 frtról szóló takarékpénztári könyvecske alakjában; sőt meggyőződtem arról is, hogy azt a 2000 forintos takarékpénztári könyvecskét Far'as János urnak mai napig is a városi levéltárban fekvő\* kérvényére Szigethynek gazdasági tanácsossá való megválasztásakor visszaadták, — engedje meg tek. Szerkesztő úr, hogy egy füst alatt a következő nyílt kérdést intézzem Mamuzsich Lázár polgármester urhoz, mint a városi hatóság ez időszertintí fejéhez:

1. Van-e tudomása a polgármester urnak arról, hogy Szigethy József pénzügyi tanácsos javára Szabadka szab. kir. város hatósága által f. é. okt. hó 10-éről egy bizonyításra szánt hivatalos okirat állított ki, mely okirat a „tényleges“ állapotoknak meg nem felelő állításokat tartalmaz?

2. Hozzájárult-e és mennyiben járult hozzá a polgármester ur ezen okirat kiállításához?

3. Ha hozzájárult, vagy ha egyáltalán csak aláírta is a kérdéses okiratot, szerzett-e magának hivatalos tudomást az abban foglaltak valóságáról?

4. Ha nem járult hozzá, vagy ha annak kiállításáról tudomása nincs, s ha ennek folytán okirathamisítás büntetének gyanuja látszanék fenforogni — szándékszik-e hatádektalanul lépéseket tenni eziránt, hogy a büntös törvény szigorának kiszolgáltassék?

Mulhatlanul szükségesnek tartom, hogy a polgármester ur a saját jól felfogott érdekében igyekezzék az ügyet szigorú vizsgálat tárgyává tenni, annyival is inkább, mert a mostani zavaros időben, könnyen gyökeret verhetne a polgárság szívében az a gyanu hogy a polgármester ur maga is egyik hajtókereke annak az eltussoló apparatusnak, a melyet ezt a szerecsenné vált Szigethy fehérre mosni törekszik.

Egyébiránt maradtam hazafias üdvözlettel

Argus.

## Mi lesz még?

A „Szabadkai Hírlap“ legutóbbi számában a következőket írja:

Örömhír. A mult hét politikai eseményei az országos pártok valamennyit megrázkodtatták, de egy pártot sem renditettek meg alapjában annyira, mint az orsz. szabadelvű pártot, mely már már a felozlás stádiumába jutott, különösen akkor, a mikor hire kerekedett, hogy Antunovits József Szabadka I. kerületének köztisztviselői álló derék képviselője, a szabadelvű pártnak egyik hatalmas oszlopa a pártból kilépett. Maga Wekerle miniszterelnök sem birt e nagy horderejű esemény deprimáló hatása alól kibontakozni s ez a körülmény szolgál egyszersmind magyarázatul annak a késedelmező habozásnak, mely

az egyes miniszteri tárczák betöltése körül oly feltűnően mutatkozott. Mint örömmel értesülünk a miniszterelnök ur bölcs tapintatának sikerült az orsz. szabadelvűpárt és a megtibadosodott Antunovits József képviselő ur között felmerült elvi differenciákat elenyészíteni s ily módon a szabadelvű párt zömének, mely Antunovits Józsefet híven követte volna — vissza hódítása által a szabadelvűpárt régi erejét és támogatását biztosítani. Megerősíti ezen hírünket azon legközelebb megjelent tudósítás, mely szerint Antunovits J. képviselőnk nem lépett ki az orsz. szabadelvű pártból, hanem mint önálló és függetlenül gondolkozó — férfit — csatlakozott Tibád Antal képviselő csoportjához. Szerkesztőségünk pályázatot hirdet annak a talánynak megfajtására, hogy Antunovits József képviselő ur jelenleg szabadelvű, önálló, független, vagy Tibád párti-e? A szerencsés megfajító jutalmul a „Szabadkai Hírlap“ egy régi évfolyamát kapja meg diszkótésben.

Nekünk ehhez két kérdésünk van.

Először:

Mi czélja volt Sziebenburger Károly tanárnak, vagy megbizottjának, vagy egyáltalában a lap n e t á n i munkatársának, hogy a nem mindennapi jelentőséggel bíró közleményt napvilágra hozza?

Másodsor:

Mi megtettük a magunk kötelességét ebben az ügyben, vajjon azt hiszi-e Sziebenburger Károly, hogy ilyen körülményekkel a közjónak tesz szolgálatot?

A mi nézetünk ez:

Sziebenburger Károly gymn. tanárnak lapot szerkeszténi nem volna szabad, ennek az embernek a közügyek vezetésétől vissza kellene lépni, ez az ember rászolgált arra, hogy ha a társadalomban számot tevő tag marad is, — ezt talán még megérdemli, ne tolja fel magát oda, ahol előde 30 esztendőn keresztül nagyon kevés kifogással viselte ugyanazt az állást, amit ő egy éven át nem volt képes azzal a tisztelettel betölteni, amit Magyarország színészetének érdekében végeznie kellett volna.

Nekünk Antunovics József nem több mint bármely közönséges adózó polgár, nekünk Antunovich József nem lekötöztetünk, nekünk Antunovich József soha a lap érdekében szívességet nem tett, nekünk Antunovich József még azt sem tette meg, amire szerkesztőségünk egyik vagy másik tagja valamikor megkérte, és a mire a közügy érdekében rászolgáltunk.

Nincs okunk tehát arra, hogy ezt az embert pártfogásunkba vegyük.

Nem is tesszük.

És ha mégis felszóllaltunk, ennek oka alapjában az: hogy megakarjuk menteni Szabadka városa becsületét attól; ne cégérezzék ki a mi becsületünket még ezen a téren is.

Van nekünk szenyességünk elég, adja a jó isten, hogy ezt kiszapulhassuk úgy: hogy annak büztől ne undorodjék egész Magyarország.

## Tanügy.

Topolyán a közel multban kétféle iskolaihatósági ülés is volt; az elemi iskolaszéki és az ipariskolai bizottságé. Mindkét helyen az iskola beléletében előforduló dolgok kerültek szőnyegre; föl-föl csillámlottak azonban egyes közérdekűek is melyek említése csak szomorúnak mondható. Ilyen az iskolaszéknél a tanítóknak azon kérvénye, melyben az irodaátalány hiányos kiszolgáltatásáról panaszkodnak. Node el lett határozva, hogy ezen panasz mennél előbb orvosoltatni fog.

Érdekesebb azonban a másik panasz, mely a tanítógyűlési napidíjak megtagadása miatt van benyújtva. E dolog ugy látszik az egész országban annyi homály dereng, hogy a topolyai iskolaszék sem tudott e tekintetben világos határozatot hozni.

A hatóság elrendeli, hogy a tanítók évenként kétszer gyűlést tartsanak, arról pe-



nők átnyújtotta Bécsben a lemondását. Mikor gróf Szapáryt január 28-án Temesvárott képviselőnek választották, Hack Mihály, az ottani gáztársaság pénztárosa egy előkelő városi tisztviselővel fogadott, hogy gróf Szapáry egy év múlva már nem lesz miniszterelnök. Hack az írásbeli fogadást megnyerte, a kikötött összeget már át is vette a vesztéstől s a pénzt a Baross-szobor alapja javára adományozta.

**Magas elismerés.** Hogy a magyar ipar napról-napra nagyobb teret hódít és ifju kora daezára már a világiparnak is tekintélyes tényezőjévé küzdött fel magát, örömmel konstataálja minden hazafi. Különösen felemlítésre méltó azonban gróf Esterházy Géza angyalföldi cognacgyárának törekvése, melyet Esterházy Géza grófhoz intézett elismerő levélben maga Bismarck herceg is méltatott. A levél szó szerint a következő: «Tisztelt Gróf! A cognacot, melyet szives volt Kissingenbe utánam küldeni megkaptam s megizelvény tényleg oly kitünőnek találtam hogy, azt tökéletesnek mondhatom. Tagadja Méltóságod a szives utánküldésért, valamint lekötelező soraiért tiszteletteljes köszönetemet. Varzin 1892. Aug. 30. v. Bismarck» Tehát még Bismarck herceg is kénytelen elismerni a magyar ipar életrevalóságát, a mi a német-magyar ipar viszonyát tekintve kétségtelenül nagy elismerés.

## CSARNOK.

### A világ elpusztulásáról.

Mielőtt Falb a nem sikerült jóslásokra adta a fejét, már igen sokan voltak az elmúlt századokban olyan emberek, a kik jóslatokkal foglalkoztak. Ezek leginkább a tisztelekre méltó barátok köreiből kerültek ki s általában furfangosabbak voltak Fálbnál, mert jóslataik akkorra szólt a mikor ok már régen bevégezték földi pályafutásukat, a miből önként következik, hogy a mig egy részről kortársaik előtt tekintélyt szereztek maguknak a merész jóslattal, addig a felsülés kellemetlenségei alól kímásztak. Hogy milyenek ezek a jóslatok — a melyek legtöbb esetben a világ elpusztulására vonatkoztak — annak jó példája az, a melyről itt említés lesz téve, a mely ezelőtt száz évvel szüldött és a mely szerint a világ-felfordulásnak most van az ötödik napja. Aretinó' Leonárdó annak idején ugyanis azt írta meg, hogy az általános pusztulás 1892 november 13-án kezdődik meg és tizenöt napig tart. Az érdeemes barát szerint 13-án a tengernek egy rettenetes fröcscsöt kellett volna adnia a száraz földnek. A tengerdagadás és fröcscs után 15-dikére a folyovizek halainak elpusztulása volt előírva, valószínűleg azért, hogy már az amugy is elpusztulandó emberek a halaprikás élvezetétől megfosztassanak. A következő napon, 16-án, az összes tengeri állatoknak kellett volna beadni a kulcsot, kétségtelesenül ama ok miatt, hogy a tengervize zavarossá vált, meg hogy ne sokáig éljék tul a folyóvízi halakat. Noha a barát a földet immár előntette s a halakat alaposan elpusztította, az embereknek csodálatos módon megkegyelmez, mert mára, 17-re csak, összes madarak elhullását jósolja. Holnapra — a mikor 18-dika lesz — a házak összedőlését helyezi kiállításba, de az embereknek ugy ez nap, mint 19-én is békét hagy, miután ekkor még a sziklák dőledeznek Huszadikán a multság már bolondabbnak és ijesztőbbnek ígérkezik, mert a programmon az általános földrengés van. Ez azonban ugy látszik, hogy nem veszedelmes, mert a barát sze-

rint a hegyek nem ekkor, hanem 21-én dőlnek össze a mi meglehetősen kinyujtsa a műsor-nak és luxust képez. Az emberiségre is rájár azonban a rud mert, 22-én egytől-egyik — megnémulnak, hihetőleg az ámulattól. Hogy azonban a szemeiknek egy kis multság jusson hát 23-dikra a hold lepotyanását jelzi a mi nem közönséges látvány. Miután azonban ez rövid ideig tart, ráadásul még kinyilnak az összes sirok s azokból a halottak kilépvén tünető körmenetet tartanak. Ha ez is megtörtént, akkor a még mindig élő, de már megnémült emberek kialuszzsák magukat, hogy 24-én a csillagesőt lássák, mivel a csillagok mind a földre hullanak. Ezzel azonban, a multságuk véget ér, mert 25-én ugy az urak, mint az urhölgyek meghalnak, abban a tudatban, hogy a világ legcsodálatosabb látványát, már mint a világfölfordulását programmszerűen végig élvezték. Miután ezután 'már sok nem lehet hátra, hát 26-án az ég leesik és a föld elég. Ez azonban csak egy napig tart, mert 27-én az angyalok kellő díszben kivonulnak, az ébresztőt eltrombitálják és kezdetét veszi az utolsó ítélet.

FELELŐS SZERKESZTŐ és LAPTULAJDÓSI

SZALAY LÁSZLÓ A. ügyvéd.

## Eladó ház.

A sándori kapunál közvetlen, 3-ik körben 899. házsám alatt tehermentes 2 ház 3000 [ ]-öl udvar és kert helyiséggel együtt szabad kézből jutányos áron eladó:

Bővebb felvilágosítást a kiadóhivatal ad.

## Eladó borok.

Baranya megye, Dunaszekcsőn termelt 23 hektoliter siller bor 50 literenként esetleg hordónként is eladó, csütörtök déltől kezdve.

Értesítést ad Thésits János borbély, lakik 8-ik kör, szerb templom mellett.

829. vh. szám, 1892.

## Árverési hirdetmény.

Alulírott kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a szabadkai kir. járás-bíróság f. évi 11509 számú végzése által a szabadkai kereskedelmi és iparbank javára végrehajtást szenvedett Özv. Piukovics Siskovits Katalin és társai ellen, lak. Tavankuton 350 frt tőke, ennek 1890. évi december hó 20 napjától számítandó 8% kamatai és eddig összesen 66 frt perköltség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bírólilag lefoglalt és 699 frtra becsült ágy-neműek, szobabutorok, gazdasági eszközök, egy ló, sertvések, üres hordók, gabona, csöves kukoricza, és burgonyából álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a f. évi 11829 sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínén, vagyis Szabadka város háza előtt leendő eszközzésére 1892-ik év november hó 25-ik napjának délelőtti 10 órája határidőül kitézetik és ahhoz a venni szándékozók ezen-ol oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t.-c. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Az 1881. évi LX. t.-c. 111. §-a értelmében, kik az árveretteln rendelt ingóságok vételárából a végrehajtó követelését megelőző kielégítéshez tartanak jogot, a mennyiben az, hogy részükre a foglalás korábban eszközöltetett, a végrehajtási iratokból ki nem tűnik, elsőbbségi bejelentéseiket az árverés megkezdéseig alulírott nál egy példányban írásban beadni, vagy pedig, szóval bejelenteni tartoznak. — Végre kötelesek bérbe, vagy haszonbérbe adók az 1881. évi LX. t.-c. 112. §-a értelmében azon követelés összegét, melyre nézve törvényes zálogjogot igénylenek, az árverés megkezdéseig alulírott nál bejelenteni.

Az árverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t.-c. 108 §-ában megállapított föltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Szabadkán, 1892. évi november hó 12-ik napján.

Csornyus  
kir. bírósági végrehajtó

Csakis a világhírű **zigarettapapírost** használjátok

## Les Dernières Cartouches

BRAUNSTEIN FRÈRES párisi

gyárából 65., Boulevard Exemans.

E gyártmány a papiripar diadala, a cigarettapapir eszményképe

Ezen cigarettapapíros és cigarettahüvely gyári raktára:

Bécs, I. Schottenring 25.

Valódi francia cigarettahüvely a „Les Dernières Cartouches”-papírból készült melynek minden doboza „Braunstein Frères” czégét viseli, Szabadkán Jó Gusztáv urná kapható.

18—25.